

Hesteavlen i 1911.

Af Statskonsulent *J. Jensen.*

Det forløbne Aar maa i en vis Forstand kaldes et sjælden godt Aar for Hestene, idet der har været usædvanlig stærk Efterspørgsel til stigende Priser, medens paa den anden Side Aaret maa kaldes daarligt paa Grund af den slette Græsgang hele Eftersommeren og Efteraaret samt de høje Foderstofpriser, saa det sikkert bliver vanskeligt at udregne, om Aaret skal regnes til de gode eller daarlige, økonomisk set. Der klages jo nu om Stunder over det daarlige Regnskab i Landbruget, og denne Fejl kan med Rette overføres paa Hesteopdrætningen; thi regnskabsmæssig set véd man meget lidt om dens Rentabilitet. Man digter sig altfor hyppig til et Overskud ved at beregne Kornfoderet for ringe og det hjemmeavlede Grovfoder samt Græsningen for lavt, foruden at man stryger Udgiften til Renter, Assurance, Husly, Pasning osv. eller vurderer den lig Gødningen. De smaa Forsøg, som vort Forsøgslaboratorium har begyndt med Fodring af Plage, synes at vise, at de kræver mere paa Stald, end man har været tilbøjelig til at tro, og at Fodringsudgiften kun kan bringes noget ned ved at give rigeligt af Roer og Hø; men det er ved Hjælp af Græsningen, at Balancen skal komme, og naar den slaar fejl, hvordan stiller Regnskabet sig saa? Med det udtørrende Sommerklima og de gennemgaaende tarvelige Græsmarker har vi langt fra saadanne naturlige Betingelser for et lønnende Opdræt som

de rigtige Græslande med deres stille, fugtige Klima eller tillige lave Bund. Vort stærke Tillæg baade af Køæg og Heste skyldes vistnok ogsaa noget gammel Tradition fra de Tider, da der ikke kunde gøres bedre Brug af Jorden. Forholdene tillader os desuden næppe nok at producere af de mest fordringsfulde og værdifulde Sorter, saa vort Maal derfor mere maa blive det bedste af en lavere Sort, som passer os; men desværre er der for lidt deraf, og alt det daarlige giver sikkert Tab. Der synes derefter snarere at være Grund til at indskrænke end, lokket af den stærke Efterspørgsel, til at forcere Tillæget. Truslen om, at vort Marked gaar tilbage, forskrækker derfor ikke. Blot vi lægger 10,000 færre Føl til, bliver der, eftersom Forholdene har stillet sig hidtil, Hestemangel i Tyskland, der ikke som England og Frankrig kan forsyne sig selv med Arbejdsheste. Belgien og Danmark er de eneste Leverandører; men Belgien synes efter den tyske Rigsstatistik at dømme at have naaet eller overskredet Grænsen for sin Leveringsevne, idet dets Udførsel til Tyskland i 1911 er aftaget med 3000 Stkr.

Uddrag af den tyske Indførselsstatistik.

a) Lette Arbejdsheste:	1911	1910
Hopper fra Danmark	295	194
Vallaker - —	410	250
— - Sverige.....	(ingen opført)	
b) Svære Arbejdsheste:		
Hopper fra Danmark	8642	7623
— - Belgien	9156	10824
Vallaker - —	12174	13442
— - Danmark.....	17598	15588
— - Sverige.....	418	13
c) Avlshingste:		
Lette fra Danmark.....	38	35
Svære - —	16	40
— - Belgien	190	172
d) Føl	(ikke specificeret)	

Ialt indførtes der 142,655 Heste i 1911, hvilket var 6450 færre end Aaret forud; men Forringelsen faldt paa lettere Heste og Ponier, medens Tilbagegangen i den belgiske Import dækkedes ved forøget Indførsel fra Danmark (3000), Sverige (400), Frankrig og England, saa der ialt er indført 900 flere svære Heste end Aaret forud. Vi stod som Nr. 1 med tils. 26,000 og Belgien med godt 21,000. Amerika er slet ikke nævnt.

Efter vor Statistik udførtes der her fra Landet 26,396 Heste og 2098 Føl, ialt 28,494 Stkr. mod 26,106, hvoraf 3358 Føl, i 1910. Næst efter 1905, da vor samlede Udførsel naaede 29,421, hvoraf 1994 Føl, kommer 1911 som det Aar, da vi er naaet højest op. Paa 105 til Norge, 50 til Sverige og enkelte til England nær er alt gaaet til Tyskland.

Efter den tyske Statistik har vi leveret 700 lette Heste, hvorimod Luksusheste ikke er anførte for sig. Det ser efter denne Toldopgørelse fra Tyskland for 1911, der stemmer med den for 1905 for de lette Arbejdshestes Vedkommende, ud, som om vor lette Avl i Forbindelse med den Del af den svenske Import, der atter udføres, selv om man regner de Heste, der gaar til England og Norge, med, ikke naar 1000 Stkr. Af de indførte svære svenske Heste gaar der ogsaa en Del sydpaa, men deres Tal er i det mindste fra Jylland temmelig ubetydeligt.

Efter en Udførsel, der er over Evne, følger der i nogle Aar en Formindskelse deri og en forøget Indførsel. Det mærkedes tydeligst fra 1872—77 og fra 1907—09 inkl. Nu staar vi antagelig igen overfor en Nedgang i Udførselen og Opgang i Indførselen, til vi igen har samlet Kræfter.

Rusland staar stadig øverst med ca. 7000, naar man gaar ud fra, at en Del af de som tyske Heste indførte ogsaa er Russere. Iblandt disse er der adskillige større, men dog forholdsvis smaa og letbyggede Arbejdsheste, medens Resten er Smaaheste, næsten udelukkende unge, men tarvelige, magre Dyr til billig Pris. Fra Island er der kommen ca. 1465, hvoraf 50 over England; fra Norge

Vor Indførsel af Heste og Føl har i 1911 stillet sig saaledes:

	Ialt	Heraf fra													
		Norge	Sverige	Finland	Rusland	Island	Hamborg	Ovrige Tyskland	England	Holland	Belgien	Frankrig	Osterrig	Amerikas foren. St.	Færøerne
Indførte Heste:															
Til København	10381	41	3925	11	4987	1364	»	33	10	»	»	1	»	»	9
- Provinsen	3795	19	996	»	1662	51	6	575	407	3	7	1	50	18	»
Tilsammen	14176	60	4921	11	6649	1415	6	608	417	3	7	2	50	18	9
Heraf genudførtes til Udlandet	438	19	259		140	20						
Indførte Føl:															
Til København	81	..	80	1							
- Provinsen	856	..	738	118							
Tilsammen	937	..	818	119							

har vi kun faaet 60, fra Færøerne 9 og fra Finland 11. Endelig er der kommen ca. 50 Ponier fra Galizien. Hele Resten er store Heste, nemlig foruden Remonter og Luksusheste et Flertal af lettere og sværere Arbejdsheste. Vor Nabo mod Øst er i de senere Aar kommen mere i Forgrunden som hestuedførende Land, dog mere i kvalitativ end i kvantitativ Henseende. Tidligere leverede Sverige kun nogle, i Reglen magre, forædlede, unge Heste og Resten let Udskud, medens det nu i stigende Grad udfører Arbejdsheste af belgisk Afstamning, til Dels af meget god Kvalitet. Hvor stor en Del af den samlede Udførsel, der

er af den Slags, haves der næppe nøjagtig Rede paa. Men efter indhentede Oplysninger om vor Indførsel fra Sverige i 1910, da der ikke fandt nogen nævneværdig direkte Udførsel Sted derfra til Tyskland, var ca. 50 pCt. blandede og deraf igen ca. 5 pCt. typiske Belgiere (foruden Føllene). Og Forholdet er næppe forandret siden. Efter den svenske Statistik er der i 1911 udført 5565 Heste foruden 978 Føl, hvorimod der endnu næppe foreligger noget om, hvorledes Fordelingen stiller sig til de forskellige Lande; men efter vor Indførselsstatistik har vi jo modtaget henholdsvis 4921 og 818, saa der til Rest kun bliver henholdsvis 644 og 160. Efter Opgørelsen i 1910 gik der henholdsvis 54 og 98 til Tyskland og ca. 100 til Norge og Finland. Da den tyske Statistik ikke specificerer Føllene efter deres Fødeland, og den regner med en Forøgelse i Indførselen 1911 paa godt 400, tør man maaske nok slutte, at der højst er gaaet ca. 500 Heste og 150 Føl direkte fra Sverige til Tyskland, deri indbefattet dem, der mulig er gaaede i Transit herover. Det er jo en bekendt Sag, at de forskellige Landes Opgørelser over Mellemlandens Størrelse sjældent passer nøjagtig med hinanden; men Forskellen er i Reglen kun ringe og i dette Tilfælde i alt Fald betydningsløs.

De nøgterne Fakta og tørre Tal staar i en grel Modsetning til de fantasifulde Handelsberetninger om Sveriges pludseligt opstaaende uhyre Udførsel af Heste, der er ved at fortrænge os fra det tyske Marked. Dersom Forfatterne havde noget Begreb om Hesteavl, vilde de vide, at det er en meget langsom Forretning, og at Heste ikke som de fleste Industrivarer kan fremtrylles paa Kommando. Det, der er sket, er, at Sverige har været et uopdaget Land for Tyskerne, der, da Efterspørgslen blev saa stor, har tyet dertil i Stedet for at købe de svenske Heste i Danmark. Derved er Prisen naturligvis steget i Sverige, men dog næppe saa fabelagtigt, som der fortælles. Med Hensyn til Kvaliteten da forandres den naturligvis ikke stærkt fra Aar til Aar, og det maa derfor ogsaa

tages med behørigt Forbehold, naar der fortælles, at der i 1911 er solgt flere Tusinde 1ste Klasses Heste til 1—2000 Kr. Stykket direkte fra Sverige til Tyskland. Motiverne til Udbredelsen af disse Historier kan jo være forskellige. Det smukkeste vilde unægtelig være det, at Hestehandlerne som Pionerer skønnede, at de svenske Heste baade er bedre og mere søgte i Tyskland end vore egne, hvorfor de raaber Vagt i Gevær. Men Fejlen er, at der smøres for tykt paa, saa Folk bliver mistænksomme og tilbøjelige til at tro, at der er Forretning med i Spillet.

Den »truende Fare« benyttes med Forstaaelse af de hjemlige Krydsningsmænd som Agitationsmiddel for Krydsning med Belgiere, idet den svenske Eksport jo til Dels er blandede »Ardenner«. For Sjællands Vedkommende synes et saadant Stød udefra overflødigt, da der jo i henved 20 Aar har været drevet Krydsningsavl med indførte belgiske Hingste til blandede og til Dels jyske Hopper. Vi har altsaa baaret os ad ligesom Svenskerne og været mindst ligesaa heldigt stillede med Hoppematerialet, saa det udelukkende maa være Tiden om at gøre, at vi kan opvise Resultater, der ikke staar tilbage for Svenskernes. Der synes derfor ikke at være Spor af Grund til at se mistrøstigt paa vort eget Arbejde og heller ikke Grund til at blæse saa stærk Vind i Sejlene. Navnlig burde saavel de mange Handlerne, der lever af den hjemlige Produktion, som Agitatorerne for Krydsningsavlen, der jo heller ikke kan undvære den som Grundlag derfor, være lidt skaansommere mod det bestaaende og huske paa, at det dog er det bærende endnu, og at de kan skade os i fremmedes og Kundernes Omdømme derved. Alle andre Steder end i Danmark vilde man vist anse det for utænkeligt, at Landets Borgere talte saa nedsættende om en af dets Hovedindtægtskilder. Og hvad nytter det saa? Uforstaaende, overdreven Kritik ægger jo let til Modstand, saa Maalet forfejles.

Det er et interessant Fænomen med disse forskellige Stemninger med Hensyn til Retningen i Hesteavlen. En

Tid hersker Krydsningen og en anden Renavlen med dens uundgaaelige Følgesvend, Slægtskabsavlen, som Trosætninger. Og Grunden er sikkert den, at ingen Avlsmetode er den ene rigtige og absolut almengyldige. Der gives ingen ufejlbare Recepter, som man kan bruge under alle Forhold. Havde man kendt saadanne, vilde der forlængst været en ligefrem Overflod af fortrinlige Racer. Af faste Punkter har der hidtil været faa, og af dem maa nævnes nogenlunde Enighed om, at planløs Blandingsavl er forkastelig, og at der er et vist Publikum, der nærmest kan karakteriseres som Sportsmænd, der til alle Tider har været, er og bliver Krydsningsmænd og holder paa det fremmede, hvad enten det nu er Orientalere, Fuldblod, forskelligt Halvblod eller grove Heste lige til de gemeneste Belgiere. Kærligheden har dog hidtil oftest været rent platonisk, idet den, hvor den har givet sig synligt Udslag her i Landet, næsten altid har kunnet betegnes som ulykkelig. Opdrætterne, Bønderne, i Jylland har været mere bestandige, idet de har haft mindre Fantasi; men de har dog ogsaa tidligere, til Dels tvungne, til Dels lokkede, været stærkt inde paa Krydsning. Det gentog sig med næsten en Menneskealders Mellemlum, at Staten tog sig for at krydse med forædlede engelske Hingste, og det gik tilsidst rent galt. Lige i rette Tid til at redde Stumperne fremstod saa Renavsmanden, Professor *Prosch*, hvis Lære alene var bygget paa Studier. Som genial Lærer dannede han Skole, der blev herskende og hersker endnu. Og som det næsten altid gaar, blev Disciplene ensidige, ofte fanatiske og absolut troende, men lidet vidende. Avslæren var ingen Videnskab, mere et Dogme eller et spekulativt Fag med Forklaring paa alt muligt.

Renavl, bygget paa et blandet Materiale, bliver ganske naturligt fortsat Blandingsavl, og saaledes gik det til Dels ogsaa i Jylland, indtil man slog mere over til Typeavl. Ved Udvalg efter Type blandt det tilsyneladende bedste, altsaa en Udrensning, der lettedes betydeligt ved de fleste blandede Hingsteslægters samtidige Uddøen, kom man na-

turligt ind paa Slægtskabsavl en eller »Indavl« indenfor den bedste Slægt, og det er nu den eneste fremkommelige Vej, der byder sig indenfor den bestaaende Ramme. Denne Kendsgerning i Forbindelse med, at Renavl næppe i Løbet af de forløbne 50 Aar har præsteret det, som mange ventede sig af den, gør, at Krydsningsvennerne atter rejser Hovedet, hvortil den belgiske Hests Sejrs gang efter Verdenschampionatet ved Verdensudstillingen i Paris 1900 har bidraget sit.

Indavl en gjorde efter Erfaringerne fra det gamle Stutteri til Slutning Fortræd; men da den faktisk under andre Forhold har gjort Gavn, maatte der en Forklaring til, og den lyder: »Indavl kan kun anvendes med Held hos fuldkomne Individier.« Hvor intetsigende dette Orakelsvar end er, saa bliver det dog ogsaa benyttet som et Agitationsmiddel for Krydsning, da den herskende Slægt, »Munkedalene«, jo langt fra er fuldkommen. Alligevel har Jyderne taget det tilsyneladende fornuftige Parti: at se Tiden an og fortsætte, saa længe det gaar godt. De har jo virkelig ogsaa noget at risikere ved at eksperimentere. Men de kan kun være Øboerne taknemlige, fordi disse krydser med belgiske Hingste; thi viser Krydsningsavl en med disse til jyske Hopper sig afgjort fordelagtig, ikke alene øjeblikkelig, men igennem flere Led, kan der jo hurtig købes belgiske Hingste. Og det Arbejde, der imidlertid bliver gjort for at forbedre og konsolidere Hoppebestanden, kan da kun være gavnligt. Det Par belgiske Hingste, der for nogle faa Aar siden indførtes til Jylland, har endnu ikke overbevist Folk. Derimod breder den belgiske Krydsningsavl sig tilsyneladende paa Sjælland paa »Jydeavl en« s Bekostning. Som Krydsningsmateriale synes de belgiske Hingste nemlig gennemgaaende at arte bedre end de jyske, der har været benyttede; maaske de ogsaa har været bedre. Alligevel har ingen af dem leveret brugbare Sønner, saa Avl en ikke er bleven en Blandingsavl, men er holdt i det rette Spor: som gennemført Krydsning. Mærkværdig nok synes de hidtil benyt-

tede Hingste ikke i fremtrædende Grad at nedarve hverken Racens Masse eller Præg paa det blandede Afkom, derimod snarere dens korrekte, noget klejne Ben og gode Hove. Hvorvidt dette skyldes Valg af mindre svære og typiske Hingste, eller det er en Ejendommelighed hos Racen, kan med vor Erfaring for Øjeblikket næppe afgøres.

I den lette Hesteavl er der endnu mere Brydning end i den svære, idet der er hele tre Retninger, der officielt sidestilles: den nationale lette Hest, den ædlere til Remonteavl, repræsenteret ved Fuldblod, og det svære Halvblod med Oldenborgeren som Repræsentant. Den første maa til Dels afgive Hoppemateriale til de to andre, hvorved den naturligvis svækkes, hvis den ikke ad den Vej ogsaa kan hente Forstærkning. Thi den synes for Øjeblikket at nærme sig et Vendepunkt, idet der siden Zarifs Afgang ikke er opdukket nogen »Hingstefader«, der kan tænkes at forsyne Racen med Hingste, hvilket Zarif til Dels gjorde. Den var jo Frederiksborg-Avlens Aldrup Munkedal, men den fandt ikke samme Forstaaelse. Den kommer maaske først en Gang senere. Man syntes for tilbøjelig til at se paa dens legemlige Mangler fremfor paa dens Gerninger. Ligesom i Jylland uddør Hingsteslægterne ogsaa paa Sjælland. Pegasus'erne synes døende, kun Regulus'erne og Hamleterne lever endnu. Men Spørgsmaalet synes i Øjeblikket at være: Hvor længe? Der er altid en Fare til Stede for smaa Racer eller Slægter ved, at Hingsteslægterne uddør. Det er nemlig en fejl Tro, at Renavlen altid kan opretholdes ved sig selv.

Et Spørgsmaal, der nu med Kendskabet til Slægterne begynder, om ikke at kræve en Løsning, saa dog at blive taget op til praktisk Behandling, er Afstamningen. Efterhaanden som man gennem Udvalg efter Eksteriør Led for Led faar det bedste udpillet og opnoteret i Stam-bøgerne, var det naturligt, om man ved Vurdering af Avlsdyr benyttede den Viden om Dyrenes Afstamning, som nu kan faas. Men denne Bedømmelse er rigtignok

ikke saa lige til som Eksteriørbedømmelsen. Alligevel maa den tages op til Prove, og lidt efter lidt vil Publikum ogsaa nok faa mere Forstaaelse deraf. Det har saaledes ikke været vejledende i Avlen, naar Aldrup Munkedals Børn, der gennemgaaende sad inde med en betydelig større Avlsværdi, end deres Ydre berettigede til, ofte er bleven fordømt paa Grund af deres Eksteriør. Dog maa disse Antydninger ikke opfattes, som om man kan og maa skille Eksteriør og Afstamning eller endog stille dem op imod hinanden. Heller ikke her gives der Regler eller Skabeloner, som enhver blindt kan følge. Der skal Forstaaelse til, og der er jo kun faa, som har den medfødte Gave forenet med praktisk Øvelse og Viden, der skal til for at blive Kendere.

Det Spørgsmaal, der har været mest brændende, er Husdyrløven, som man vidste skulde beskæres af økonomiske Grunde. For Fagfolk var det derfor om at gøre, at Amputationen ikke skulde virke dræbende for Avlen. Navnlig for Hestenes Vedkommende, som, mange mente, kunde staa paa egne Ben herefter, var det af Vigtighed, at de reducerede Statstilskud kom til at erstatte de hidtidige større, og at mere moderne, andet Steds prøvede Principer ogsaa kom os til Nytte. I disse Øjemed gjordes der i Jylland et ikke ubetydeligt Forarbejde af interesserede og forstaaende Hestemænd. Men her som i saa meget andet gør der sig jo forskellige Anskuelser gældende i et saa adsplittet, om end lille Land, og for at opnaa Enighed er det derfor ofte nødvendigt at holde sig saa nær som muligt til det gamle. Den ønskelige Revision bliver derfor let en blot Reduktion. Naa, heldigvis afhænger Avlens Fremme ikke alene af Statens Støtte, om den ogsaa kunde gøre Gavn. Man lærer at indskrænke sig, og heldigvis har vor Præmiering været saa hyppig og rundelig, at den uden Skade kan indskrænkes. Thi intet andet Steds præmieres der saa mange og saa tarvelige Individuer og oven i Købet hvert Aar.

Hvad Tilskudet til Hesteavlforeningerne angaar, da

har det snart virket i 25 Aar, og faktisk har det bidraget mægtigt til at vække Interessen for Hesteavl. Det blev givet som Støtte for en ny Sag, og det er i og for sig et sundt Princip, at den efterhaanden inddrages. Thi er en Foranstaltning ikke anderledes, end at den vedblivende skal holdes oppe ved Statshjælp, synes den ikke naturlig eller levedygtig.

Af Begivenheder paa Avlens Omraade er der ingen at notere. Der har været afholdt de sædvanlige Kaaringer og Sommerskuer. »Ungskuet« i Viborg var paa en Maade et Jubilæumsskue, idet det første saadanne afholdtes her 1892. Det ligger derfor nær at sammenligne Fortid med Nutid. Antallet af anmeldte Dyr er næsten fordoblet, fra 187 til 352, og Kvaliteten var uden Tvivl gaaet forholdsvis endnu stærkere frem, om det end maa erkendes, at der er langt til Enden. Sammenligner man Frederiksborg-Racens Standpunkt nu med tidligere, faar man efter det i Hillerød afholdte store Skue ogsaa utvivlsoomt, især af de fuldvoksne Hopper, Indtryk af, at der i den sidste Menneskealder er sket en betydelig Fremgang, og at den gentagne Kritik over »Racens Forgrovelse« er uberettiget. Hopperne synes baade elegantere af Hals og bedre gaaende samt dertil større, sværere og bedre byggede end forhen, ikke at tale om, at de er langt mere ensartede.

Hingsteskuerne paa Sjælland og Fyn er interessante ved, at der, navnlig i Roskilde, møder Repræsentanter for saa mange Racer. De fremmede nyder begge Steder fuld Ligestilling med de indfødte. For at faa »Indfødsret« skal en indvandret Mand være her i flere Aar og have gjort sig fortjent til at faa Borgerret. Det er altsaa uberettiget at bebrejde Ledelsen Mangel paa Liberalitet i det Stykke. Var det fremmede blot af det gode, er Frihed og Lighed jo priselig, men Sjælland har hidtil vistnok haft forholdsvis ligesaa megen Fortræd som Gavn af Liberaliteten. Det er jo desværre ikke altid det bedste, der indføres; navnlig gælder det maaske mere de tyske Halvblodshingste, medens vi jo har faaet en Del dyre Belgiere. Efter Afkommet at

dømme synes disse ogsaa at gøre sig bedre i Krydsnings-avlen, selv med sjællandske Hopper, end Oldenborgerne.

Hingsteprisen har trods sig Udsigt til formindsket Statstilskud til Hesteavlforeningerne og færre Præmier tilsyneladende holdt sig uforandret høj, saa det kunde se ud, som om Interessen for det bedste og Konkurrencen derom alene var i Stand til at holde den høje Pris oppe. Thi uagtet Statstilskudet utvivlsomt har hævet Hingsteprisen, saa vil der dog næppe blive godt Køb paa gode Hingste, selv om det bliver inddraget.

En af de Anker, som navnlig Sjællænderne har gjort gældende mod »Jyderne«, var bl. a. den, at Hingstene var for dyre, navnlig i Forhold til Kvaliteten og til, hvad der betaltes andet Steds. Særlig i Belgien fik man 1ste Klasses Hingste til rimelige Priser. Men Begrebet 1ste Klasses Hingst er meget elastisk. Hertil regner jeg de bedste (1—5) af en Aargang, og de er mig bekendt ikke billige noget Steds. I Oldenborg er Prisen for den Slags 3 Aars Hingste ca. 30,000 Kr., i Belgien næppe billigere, og selv i Norge er en 4 Aars Hingst betalt med 10,000 Kr. kontant. Af belgiske Hingste, der er komne hertil og solgte til Foreninger, er nedennævnte betalte af disse med følgende Priser: En i Salling: 50,000 Kr. og en ved Randers: 35,000 Kr. (eft. Opg.) samt en i Brønderslev, købt som 2 Aars i Brüssel for ca. 20,000 fr. (15,000 Kr.), tre fynske henholdsvis 25,000, 25,000 og 20,000 Kr. kontant. Paa Sjælland har Løve Herreds Hingste kostet 25,000 fr. (ca. 18,000 Kr.) og 14,000 Kr., Olympien (Skelskør) 12,000 Kr. og tre andre Foreningshingste henholdsvis 7700, 6400 og 6400 Kr. Efter vore Forhold er det meget høje Priser og ubetinget heller ikke Smaating i Belgien. De jyske Hingste koster for største Delen fra 6—10,000 Kr., Vilkaarpenge indbefattede, 8 pCt. har kostet over 14,000 Kr. eller derover, og kun ganske enkelte er betalte med 20,000 Kr. eller derover.

Hestehandelen har som anført været god. Bedste Handelsheste har kostet 9—11 indtil 1200 Kr. og Mellemvaren fra ca. 700 Kr. I min første Aarsberetning her i

Tidsskriftet (1886) anførte jeg følgende Priser: 1ste Kl.s 8—900 indtil 1000 Kr., 2den Kl.s 6—800 Kr., Sporvogns- heste 450—500 Kr. og Droskeheste 3—400 Kr. Handels- føl 100—150 Kr. Sværeste belgiske Vallaker kostede sam- tidig hjemme 2000 fr. (1450 Kr.). Udførselen var nævnte Aar 12,341 Heste og Føl og Indførselen 2801 Stkr. Pris- stigningen i Forbindelse med Antallet af ud- og indførte Heste illustrerer ganske godt Forskellen mellem da og nu; men det kan dog være nødvendigt at tilføje, at Droske- hestene udgjorde 2—3000 Stkr. og Sporvognshestene lige- ledes Tusinder. Hingsteprisen var den Gang højst 6—7000 Kr. i Jylland.

Paa Personomraderet er der at notere, at For- manden for Hingsteskekommisionerne for Hjørring og Aalborg Amter, *J. Nielsen*, Hammerupgaard, er afgaaet som saadan, idet han har overtaget en anden Virksomhed. Han var Sjælen i eller i alt Fald Deltager i det Arbejde, der med saa stort Held er udført for at hæve Hobro- Egnens Hesteavl og var selv en heldig Opdrætter af Avls- dyr, saa det var ret naturligt, at han i 1906 blev valgt til at lede Præmieringen i de to nordlige Amter. Han hævdede ogsaa Stillingen med Hæder, og det vakte derfor berettiget Harmen, at der blev kastet Snavs paa ham for hans offent- lige Virksomhed. Heldigvis blev han fuldstændig rensset inden sin Afgang.

Endvidere er der at notere, at De samvirkende jyske Hesteavlsforeningers mangeaarige Bestyrelsesmedlem og Sekretær, Dyrlæge *L. Nielsen*, Aarhus, afgik ved en for tidlig Død i Efteraaret. Som Dyrlæge og Menneske stod han højt over Gennemsnittet; men uagtet han egentlig ikke var Hestemand, fik han ved sin fremragende Forret- ningsdygtighed ogsaa en betydelig Indflydelse paa Ledel- sen af den jyske Hesteavl i over 20 Aar. Han var vel ikke med til Oprettelsen af nævnte Fællesforening, men blev ved første Generalforsamling 1888 valgt til Bestyrel- sesmedlem og Forretningsfører tillige, og han blev siden hvert Aar genvalgt. Han er savnet!